

dem, der ere udelukkede, uden noget Princip, saaledes at de indbefattede, — naar Ulykken ikke foranlediges ved Forsæt eller egen grov Uagtsomhed — forsørges i alle Tilfælde uden Undtagelse — højere Magt, Naturbegivenheder og Ulykkesaarager uden Forbindelse med Driften — medens de udelukkede — saaledes de fleste almindelige Haandværkere — ikke forsørges i noget Tilfælde, heller ikke ved Driftsulykker, hvilket forekommer os meget ubilligt.

Derneft forekommer det os urigtigt, at den Forsørgelse, som skal ydes efter denne Lov, i de fleste Tilfælde først indtræder efter 26 Ugers Forløb, hvilket vil have til Følge, at Arbejderne selv komme til at bære den væsentligste Del af det samlede Beløb, som Ulykkestilfældene forårsage. Endvidere kunne vi ikke indse det retfærdige i, at „Ubemidlethed“ sættes som Betingelse for at nyde godt af Loven. Gennemførelsen af denne Bestemmelse kan føre til højst vilkaarlige Afgørelser. Det burde efter vort Skøn være Tab af Arbejdsævne eller for de efterlevende Tab af Forsørger, som i dette Forhold, maatte være den bestemmende Regel. Endelig finde vi, at den Usikkerhed hvorunder den tilskadefomne eller den omkomnes Familie maa leve som Følge af, at den en Gang tilstaaede Forsørgelse „kan nedlægges eller helt bortfalde“, burde fjernes af Loven, og i Forbindelse hermed vilde da den uheldige og ubillige Bestemmelse, at Enken efter en forulykket skal miste sin Forsørgelse, naar hun indgaar Høstetab, ligeledes bortfalde. — Vel kunne vi ved Endringer til Lovforslaget søge at raade Bod paa disse og lignende Ulemper ved Loven. Men i samme Grad, som saadanne Bestræbelser maatte lykkes, vil Forskellen i de Arbejders Stilling, der ere indbefattede under Loven, og deres, der ere udelukkede, blive større, og Forfæsteligheden af Lovforslagets Grundlag — set fra et almindeligt Arbejderstandpunkt — blive endnu mere indlysende.

Mere umuligt forekommer Grundlaget os dog at være, naar vi betragte den

Stilling, som Lovforslaget tildele Arbejdsgiverne. Vi ere ikke uden Betænkelighed ved, at man ved Lov vil paalægge Arbejdsgivere en Forpligtelse, for mange af ikke ringe Omfang, som de efter den bestaaende Lovgivning ikke have haft, og som deres Bedrift ikke kan være beregnet paa at bære. Gjaldt det kun opstaaede nye eller Udvidelser af bestaaende Bedrifter af en bestemt Art, vilde vore Betænkeligheder selvfølgelig være mindre betydelige; thi da kunde de paagældende tage Hensyn dertil ved deres Foretagenders Sværetættelse. Man kan ikke indvende imod os, at det er et alment Gode, man i Humanitetens Navn vil opnaa for Samfundet ved denne Forsørgelse for Arbejdere som Følge af Ulykkestilfælde, thi denne Indvending indeholder Svaret i sig selv, idet den henviser til, at det almene Samfundsgode, man vil opnaa, ikke bør fremkaldes ved at lægge Byrderne paa den enkelte, men paa Samfundet.

Smidlertid tro vi, man vil kunne gøre Undtagelser fra denne Samfundets almindelige Forpligtelse. Man maa, i Overensstemmelse med den almindelige Følelse, med den Tankegang, der raader hos de vedkommende selv, og som har givet sig Udtryk ved Arbejderforsikring i Ulykkestilfælde af stort Omfang, formentlig kunne paalægge Arbejdsgiveren at bære Forsørgelsen i Ulykkestilfælde, som skyldes bestemte, mere farlige Arbejdsmaader. Men dette mene vi dog ikke bør finde Sted uden paa den Betingelse, at Arbejdsgiveren kun bliver ansvarlig for sine egne Arbejdere, hvorved han faar særlig Opfordring til i Valg af Arbejdere, Lokaler, Maskiner og i Tilvejebringelsen af Forebyggelsesmidler at hindre Ulykkestilfældene og derved at formindke sin Risiko, ligesom han paa denne Maade sættes i Stand til at gensørgke denne, og derved afværge, at en ubestemt Byrde med Fortrinsret overfor anden Væld kommer til at hvile paa hans Bedrift og Ejendom og svækker deres Værdi.

Lovforslaget gaar derimod en helt anden Vej. Det deler Virksomhederne i forskellige